

ಕೊರೊನಾ ಜಾಗೃತಿಯ ಮಾತುಗಳು ಯುವ ಜಗತ್ತನ್ನಷ್ಟೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿವೆಯೆ?

ಕಿರಿಯರು ಮತ್ತು
ಹಿರಿಯರನ್ನು ಸಮಾಜ
ಹೆಚ್ಚು ಕಾಳಜಿ
ಹಾಗೂ ಗೌರವದಿಂದ
ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ,
ಕೊರೊನಾ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ
ಪ್ರಜ್ಞಾ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೋ
ಅಪ್ರಜ್ಞಾ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೋ
ನಾವು ಕಾಳಜಿಯ
ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು
ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಆತಂಕವನ್ನು
ಮೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಯುವಜನ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಸಮಾಜದ ಕಣ್ಣಿನಿಗಳು. ಯುವಜನರ ಪ್ರತಿಭೆ, ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಮತ್ತು ದೈಹಿಕಶಕ್ತಿ ಸಮಾಜವೊಂದರ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಏಳಿಗೆಗೆ ಅಗತ್ಯ. ನಾಳೆಯ ಯುವಜನರ ಜಾಗವನ್ನು ತುಂಬುವ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ. ಯೌವನ ಎನ್ನುವುದು ಲೌಕಿಕ ಸುಖ-ಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಕಾಲವಾದುದರಿಂದಲೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಾರುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಇನ್ನಿಲ್ಲದ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ, ಬೇಡಿಕೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇಡೀ ಜಗತ್ತು ಯೌವನದ ಹಿಂದೆ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ತರುಣ ತರುಣಿಯರ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. 'ಯೌವನಕೇಂದ್ರ ಮನೋಧರ್ಮ' ಕೊರೊನಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ರುಜುವಾತಾಗಿದೆ. ಕೊರೊನಾ ಸೋಂಕು ಮಾರಕವಾದುದಲ್ಲ, ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ವಿಶ್ವದ ಕಾಳಜಿ ಯಾವುದನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೊರೊನಾ ಸೋಂಕು ಹಿರಿಯ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಿರಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾರಕವಾಗಬಹುದೇ ಹೊರತು ಹರೆಯದವರಿಗಲ್ಲ, ಎನ್ನುವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರುವುದಾದರೂ ಏನನ್ನು?

ಹಿರಿಯರು ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ರೋಗನಿರೋಧಕ ಶಕ್ತಿ ಕಡಿಮೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಕೊರೊನಾ ಸೋಂಕು ಮಾರಕವಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಿರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ, ಈ ಅಂಶವನ್ನು ನಾವು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ರೀತಿ ಹಿರಿಯರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಆತಂಕಕ್ಕೆ ದೂಡುವಂತಿದೆ; ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವೃದ್ಧರ ಬಗ್ಗೆ ಸಮಾಜದ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಹೇಳುವಂತಿದೆ. ಬದುಕಿ ಬಾಳಬೇಕಾದ ಯುವಜನರಿಗೆ ಆತಂಕವಿಲ್ಲ; ಸಾವಿಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿರುವ ಹಿರಿಯ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಕೊರೊನಾ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಎನ್ನುವ ಭಾವವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಾತು-ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳು ಧ್ವನಿಸುವಂತಿವೆ. ಇದು ಅನಾರೋಗ್ಯಕರ ಹಾಗೂ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದ ನಡವಳಿಕೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಬದುಕಿನ ಮುಂಜಾನೆಯಾದರೆ, ವೃದ್ಧರು ಬಾಳಿನ ಸಂಧ್ಯಾಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳಗು ಹಾಗೂ ಬೈಗು ಎರಡೂ ಲೋಕವ್ಯವಹಾರದ ಭಾಗವೇ. ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಘಟನೆ ಸಂಭವಿಸಿತು ಎನ್ನುವ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಬೆಳಗು-ಬೈಗು ನಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೆಯೇ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳೂ ಬೇಕು, ಹಿರಿಯರೂ ಅಗತ್ಯ. ಈ ವರ್ಗಗಳನ್ನು ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ಹಾಗೂ ಗೌರವದಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ, ಕೊರೊನಾ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೋ ಅಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೋ ನಾವು ಕಾಳಜಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಆತಂಕವನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗೆಂದು ಕಿರಿಯರು-ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಸೋಂಕಿನಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಅಪಾಯವಿರುವುದನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಡಬೇಕೆಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ನಾವು ಆಡುವ ಮಾತಿನ ಧಾಟಿಯನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೇ. ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಹಿರಿಯ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಕೊರೊನಾ ಅಪಾಯ ಹೆಚ್ಚು ಎನ್ನುವ ಮಾತುಗಳ ಬದಲು, ರೋಗನಿರೋಧಕ ಶಕ್ತಿ ಕಡಿಮೆಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಅಪಾಯದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚು ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಮಾನವೀಯ ಮಾರ್ಗವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಧುಮೇಹ ಹಾಗೂ ರಕ್ತದೊತ್ತಡದ ಸಮಸ್ಯೆ ಹೊಂದಿರುವವರೂ ಕೊರೊನಾ ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಮಾತಿನ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡೂ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೋಂಕಿನ ಅಪಾಯ ಹೆಚ್ಚು ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು 'ಕೊರೊನಾ ಪಂಡಿತ'ರಲ್ಲ ಗಟ್ಟಿ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ, ಆರೋಗ್ಯವಂತರು ಮತ್ತು ಯುವಜನರಿಗಷ್ಟೇ ಬದುಕಲು ಅವಕಾಶ ಎನ್ನುವ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಬಹುದು. ವಾಸ್ತವವೇನೆಂದರೆ, ಸಕ್ಕರೆ ಕಾಯಿಲೆ ಹಾಗೂ ರಕ್ತದೊತ್ತಡದ ಸಮಸ್ಯೆ ಹೊಂದಿರುವ ಬಹುತೇಕರು ಹೆಚ್ಚು ಆರೋಗ್ಯಕರ ಜೀವನಶೈಲಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗೆಗಿನ ವಿಶೇಷ ಮಾತುಮರ್ಚಿಯಿಂದಾಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಜೀವನಶೈಲಿಯಾಗಿಗೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಆರೋಗ್ಯಶಾಲಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿರುವವರ ದೇಹ ಒಳಗೊಳಗೇ ಟೊಳ್ಳಾಗಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಇಲ್ಲದಿಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾವಿಗೆ ವಯಸ್ಸು ಅಥವಾ ರೋಗ ಕಾರಣವಾಗದೆ; ಯಾರು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಸಾಯಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ವಾಸ್ತವ ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಸಮಾಜದ ಒಂದು ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕೊರೊನಾದಿಂದ ಅಪಾಯ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದು ಮಾತನಾಡುವುದು ಸರಿಯಾಗಲಾರದು ಅದು ಮಾನವೀಯ ನಡವಳಿಕೆಯೂ ಆಗಲಾರದು.

ಮಾತು ಬದುಕಿನ ಬಗೆಗೆ ಭರವಸೆ ಮೂಡಿಸುವಂತಿರಬೇಕು. ಆದರೆ, ಆ ಭರವಸೆ ಒಂದು ವರ್ಗವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ ಎನ್ನುವುದಾದರೆ, ಅಂಥ ಮಾತನ್ನು ಆಡುವ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಯೋಚಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.

